

MYSLEL SI, ŽE JI ZACHRÁNIL.
ALE MÝLIL SE...

MICHAEL
CONNELLY

BOHOVÉ
VINY

„CONNELLY JE GÉNIUS KRIMINÁLNÍ LITERATURY.“
INDEPENDENT ON SUNDAY

BOHOVÉ VINY

Michael Connelly

BOHOVÉ
VINY

sloart

Copyright © Hieronymus, Inc. 2013
Translation © Jiří Kobělka 2014, 2023
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2023

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v Praze roku 2023
Z anglického originálu *The Gods of Guilt* přeložil Jiří Kobělka
Editor Jan Pavel
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

ISBN 978-80-276-0803-4
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovalt.cz

Pro Charlieho Houchella

ČÁST I

SLAVNÉ DNY

ÚTERÝ 13. LISTOPADU

1

Ke svědecké lavici jsem přistoupil s vřelým a vstřícným úsměvem. Ten byl pochopitelně v rozporu s mým skutečným záměrem, totiž zničit ženu, která teď seděla přede mnou a upírala na mě pohled. Claire Weltonová před chvílí identifikovala mého klienta jako muže, který na ni loni na Štědrý den namířil revolver a přinutil ji vystoupit z jejího Mercedesu E60. Vypověděla, že to byl on, kdo ji poté srazil k zemi a odjel s jejím autem, s její kabelkou i se všemi taškami, které položila na zadní sedadlo. A jak před chvílí sdělila státnímu zástupci, jenž s ní absolvoval výslech, můj klient jí sebral také pocit bezpečí a sebedůvěru, ačkoliv z těchto dvou krádeží osobnějšího charakteru obžalován nebyl.

„Dobré dopoledne, paní Weltonová.“

„Dobrý den.“

Svědkyně ta slova pronesla tónem, jako by to byla synonyma pro *neublížujte mi, prosím vás*. Všichni přítomní v soudní síni však věděli, že mým dnešním úkolem není nic jiného než jí ublížit, a tím nabourat obžalobu státu proti mému klientovi Leonardu Wattsovi. Weltonová byla šedesátnice se vzhledem matrony. Nepůsobila křehce, ale já musel doufat, že křehká je.

Bydlela v Beverly Hills, byla to žena v domácnosti a patřila ke třem obětem přepadeným a oloupeným během Wattsova předvánočního běsnění, za které si vysloužil obžalobu v devíti bodech. Policie dala Wattsovi přezdívku „Nárazníkový bandita“, poněvadž si vždy vytipoval v nákupním centru oběť, sledoval ji v autě do příslušné obytné čtvrti, tam jí na stopce vrazil zezadu do auta, a jakmile vystoupila, aby si prohlédla rozsah škod, namířil na ni revolver a sebral jí automobil. Veškeré nákupe a cennosti z auta

poté odnesl do zastavárny nebo prodal, peníze si nechal a auto odvezl do vrakárny ve Valley.

Vesměs se však jednalo o pouhá tvrzení, která závisela na tom, zda někdo označí Leonarda Wattse za pachatele přímo před porotou. Proto byla Claire Weltonová mimořádně důležitá a představovala klíčového svědka procesu. Z trojice obětí totiž pouze ona ukázala před porotci na Wattse a jednoznačně tvrdila, že ji přepadl on, že to on je pachatelem. Byla v pořadí sedmá ze svědků, které obžaloba během dvou dnů předvolala, ale z mého pohledu byla svědkem jediným. Vnímám ji jako kuželku číslo jedna a předpokládal jsem, že pokud ji srazím ve správném úhlu, všechny ostatní kuželky spadnou spolu s ní.

Jinými slovy jsem potřeboval hodit „strike“, protože mi bylo jasné, že v opačném případě pošlou porotci Leonarda Wattse na velmi dlouho do vězení.

Ke svědecké lavici jsem zamířil s jediným archem papíru v ruce. Uvedl jsem, že jde o původní policejní protokol sepsaný policejní hlídkou, která jako první reagovala na hlášení na linku 911. Přepadení ohlásila z vypůjčeného mobilu sama Claire Weltonová a dotyčný protokol zařadila obžaloba mezi své důkazy. Vyžádal jsem si svolení soudce a položil jsem dokument na okraj svědecké lavice. Weltonová se přitom ode mě odtáhla. Byl jsem si jistý, že si toho většina porotců všimla.

První otázku jsem položil svědkyni ve chvíli, kdy jsem se vracel k pultíku mezi stoly obžaloby a obhajoby.

„Paní Weltonová, máte před sebou původní policejní protokol, který byl pořízen v den onoho nešťastného incidentu, jehož obětí jste se stala. Vzpomínáte si, jak jste mluvila s policistou, který vám přijel pomoci?“

„Ano, samozřejmě si na to vzpomínám.“

„Řekla jste mu, co se stalo, je to tak?“

„Ano. Pořád jsem byla otřesená z...“

„Ale řekla jste mu, co se stalo, aby mohl sepsat zprávu o muži, který vás oloupil a ukradl vám auto, je to tak?“

„Ano.“

„Ten policista se jmenoval Corbin, že?“

„Asi ano. Na jeho jméno si nevzpomínám, ale píše se to v tom protokolu.“

„Niméně si vzpomínáte, že jste mu řekla, jak se to se-
běhlo, je to tak?“

„Ano.“

„A on pak napsal jakýsi souhrn událostí, vidíte?“

„Ano, přesně tak.“

„Dokonce vás pak požádal, abyste si ten protokol pře-
četla a parafovala, že?“

„Ano, ale byla jsem strašně nervózní.“

„Patří parafa na konci souhrnného odstavce v protokolu
vám?“

„Ano.“

„Paní Weltonová, přečetla byste nyní porotě nahlas, co
policista Corbin po rozhovoru s vámi napsal?“

Weltonová zaváhala a rychle začala pročítat shrnutí.

Státní zástupkyně Kristina Medinová využila chvíle ti-
cha ke vznesení námítky.

„Ctihodnosti, ať už svědkyně policejní protokol parafo-
vala, nebo ne, pan obhájce se v každém případě snaží zpochybnit její svědectví textem, který napsal někdo jiný. Ob-
žaloba proti tomu vznáší námítku.“

Soudce Michael Siebecker přimhouřil oči a otočil se ke mně.

„Pane soudce, parafováním policejní zprávy svědky-
ně její znění schválila. Je to řádně zaznamenané svědectví
o událostech a porota by si ho měla vyslechnout.“

Siebecker námítku nepřijal a vyzval Weltonovou, aby
přečetla parafovaný odstavec z protokolu. Svědkyně mu
po chvíli vyhověla.

„Oběť uvedla, že zastavila na křižovatce Camden Drive
a Elevado Avenue a krátce nato do ní zezadu narazil při-
jíždějící automobil. Když otevřela dveře, aby vystoupila
a zjistila rozsah škod, přistoupil k ní černocho ve věku tři-
cet až třicet pět let.“

Odmlčela se a já ji vyzval, ať pokračuje.

„Chytil ji za vlasy, úplně ji vytáhl z auta a srazil ji upro-
střed ulice k zemi. Pak jí namířil před obličej černý revolver
s krátkou hlavní a řekl jí, že ji zastřelí, pokud se pohne nebo
vydá nějaký zvuk. Následně naskočil do jejího auta a odjel
směrem na sever. Vůz, který do auta oběti narazil, se držel
za ním. V době sepsání této zprávy nedokázala oběť...“

Čekal jsem, ale Weltonová nedokončila větu.

„Ctihodnosti, mohl byste dát svědkyni pokyn, ať přečte celý odstavec tak, jak byl v den incidentu sepsán?“

„Paní Weltonová,“ pronesl soudce Siebecker. „Přečtěte prosím dotyčnou pasáž až do konce.“

„Ale, pane soudce, tohle není všechno, co jsem řekla.“

„Paní Weltonová,“ řekl soudce o poznání důrazněji. „Přečtěte *celou* pasáž tak, jak vás o to pan obhájce požádal.“

Weltonová uposlechla a přečetla i poslední větu souhrnného odstavce.

„V době sepsání této zprávy nedokázala oběť poskytnout bližší popis podezřelého.“

„Děkuji, paní Weltonová,“ řekl jsem. „Ačkoliv jste tedy nedokázala popsat podezřelého, od začátku jste byla schopna detailně popsat zbraň, kterou při útoku používal, je to tak?“

„Nevím, jestli zrovna detailně. Prostě mi ji namířil na obličej, takže jsem na ni dobře viděla a dokázala jsem popsat, co vidím. Ten policista mi pak pomohl vysvětlit rozdíl mezi revolverem a tím druhým typem zbraně. Myslím, že se tomu říká automat.“

„Takže jste dokázala popsat typ zbraně, barvu, a dokonce i délku hlavně.“

„Copak nejsou všechny zbraně černé?“

„Co kdybych teď kladl otázky já, paní Weltonová?“

„Totiž, ten policista se mě v souvislosti s pachatelovou zbraní vyptával na spoustu věcí.“

„Zároveň jste ovšem v tu chvíli nedokázala blíže popsat muže, který na vás tím revolverem mířil – a přesto jste o dvě hodiny později neomylně vybrala jeho tvář z hromady policejních fotografií. Říkám to správně, paní Weltonová?“

„Musíte pochopit jednu věc. Já toho muže, který mě oloupil a mířil na mě revolverem, viděla. Popsat někoho a poznat někoho, to jsou dvě různé věci. Když jsem uviděla tu fotku, věděla jsem, že je to on – věděla jsem to stejně jistě, jako to vím teď, když ho vidím sedět u tamtoho stolu.“

Otočil jsem se k soudci.

„Ctihodnosti, chtěl bych vyškrtnout tuto repliku ze záznamu, protože nepředstavuje odpověď na otázku.“

Medinová vstala.

„Pane soudce, obhájce balí své takzvané otázky do široce pojatých konstatování. Také nyní něco konstatoval a svědkyně na to pouze reagovala. Návrh na vyškrtnutí nemá žádné opodstatnění.“

„Návrh se zamítá,“ pronesl soudce rychle. „Položte další otázku, pane Hallere, a ať je to opravdová otázka.“

Položil jsem další otázku a pak ještě několik. Následujících dvacet minut jsem bušil do Claire Weltonové a snažil se zpochybnit její identifikaci mého klienta. Zeptal jsem se jí, kolik černochů coby žena v domácnosti z Beverly Hills za život poznala, a poukázal jsem na problémy s identifikací příslušníků jiných ras. Všechno však bylo marné. V žádném okamžiku se mi nepodařilo otrást jejím přesvědčením, že mužem, který ji oloupil, byl Leonard Watts. Dokonce se zdálo, že během výslechu získala zpět jednu z věcí, o které podle svého konstatování při loupeži přišla: sebedůvěru. Čím víc jsem na ní pracoval, tím lépe jako by snášela verbální útoky a oplácela mi je stejnou mincí. Na konci už byla jako skála. Její identifikace mého klienta zůstávala neotřesená. A já místo abych tuhle kuželku porazil, hodil jsem kouli do žlábků.

Řekl jsem soudci, že nemám dalších otázek, a vrátil se ke stolu obhajoby. Medinová se přihlásila s krátkým návazným výsledkem a já věděl, že Weltonové položí řadu otázek, které její identifikaci Wattse dál posílí. Když jsem usedal vedle svého klienta, hledaly jeho oči v mé tváři jakýkoliv náznak naděje.

„No jo,“ zašeptal jsem mu. „A je konec. Jsme nahraný.“

Watts se ode mě odklonil, jako by ho odpuzoval můj dech nebo moje slova, případně obojí.

„My?“ řekl.

Vyhrkl to tak hlasitě, že přerušil Medinovou, která se otočila a pohlédla ke stolu obhajoby. Rozpřáhl jsem ruce dlaněmi dolů v uklidňujícím gestu a naznačil svému klientovi ústy slovo *Klid*.

„Klid?“ vyštěkl Watts nahlas. „Já teda klidnej nejsem. Řek jste mi, že to máte v kapse, že ta ženská nebude problém.“

„Pane Hallere!“ vykřikl soudce. „Kontrolujte prosím svého klienta, jinak vám...“

Watts nečekal, čím soudce pohrozí. Vrhel se na mě celým tělem a srazil mě jako při ragbyové skládce. Židle se pode

mnou převrhla a oba jsme spadli na podlahu k nohám Medinové. Ta uskočila stranou, aby nepřišla k úrazu, zatímco Watts napřáhl pravou ruku. Ležel jsem na podlaze na levém boku a pravou ruku jsem měl zaklíněnou pod Wattsovým tělem. Podařilo se mi zvednout levou ruku a zachytit jeho pěst, která mi mířila do obličeje. Úder jsem však neodvrátil, nýbrž jen utlumil. Jeho pravice mi i s mou rukou přistála na čelisti.

Matně jsem si uvědomoval křik a shon kolem sebe. Watts se znovu rozpráhl a připravil se ke druhém úderu. Členové justiční stráže se však na něj vrhli dřív, než ho stačil zasadit. Sesypali se na něj, odtrhli ho ode mě a svalili ho na podlahu před stoly obhajoby a obžaloby.

Všechno jako by se odehrávalo ve zpomaleném záběru. Soudce štěkávě udílel rozkazy, které nikdo neposlouchal. Medinová a soudní zapisovatelka ustupovaly před melou do bezpečí. Soudní asistentka se za svou ohrádkou vztyčila a s hrůzou přihlížela naší šarvátce. Watts teď ležel na břiše s hlavou otočenou na bok, jeden strážce mu tiskl dlaní tvář do kachliček a další mu nasazoval za zády pouta. Přesto měl můj klient ve tváři zvláštní úsměv.

Za okamžik bylo po všem.

„Vyvedte ho ze soudní síně!“ poručil Siebecker.

Justiční stráž odvěkla Wattse ocelovými dveřmi na boku soudní síně přímo do zadržovací cely, v níž před procesem a v přestávkách během něj čekali vazebně stíhaní obžalovaní. Já zůstal sedět na podlaze a kontroloval jsem, co mi vlastně je. Měl jsem krev na ústech, na zubech i na sněhobílých košili, kterou jsem měl na sobě. Moje kravata ležela na podlaze pod stolem obhajoby. Byla to připínací kravata, kterou nosím v době, kdy navštěvuji klienty v zadržovacích celách a nechci, aby si mě za ni přitahovali přes mříže.

Promnul jsem si rukou čelist a přejel si jazykem po řadách zubů. Všechno se zdálo nedotčené a funkční. Vytáhl jsem z vnitřní kapsy saka bílý kapesník a začal si otírat obličej. Druhou rukou jsem se chytil okraje stolu obhajoby a konečně jsem vstal.

„Jeannie,“ oslovil soudce asistentku. „Zavolejte panu Hallerovi zdravotní službu.“

„Ne, pane soudce,“ řekl jsem rychle. „Jsem úplně v pořádku. Potřebuju se jen trochu upravit.“

Zvedl jsem ze země kravatu a poté jsem učinil žalostný pokus o zachování dekora, když jsem si kravatu znovu přijal navzdory tmavě červené skvrně, která mi hyzdila přední díl košile. Když jsem si ji pak pod límcem s knoflíčky upravoval, vrátilo se hlavním vchodem do soudní síně několik členů justiční stráže, přivolané nouzovým tlačítkem, které soudce během našeho dovádění bezpochyby stiskl. Siebeker jim rychle řekl, že incident už pominul, ale ať zůstanou v pohotovosti. Policisté se pak rozestavili podél zadní zdi – byla to demonstrace síly určená komukoliv dalšímu v soudní síni, koho by případně napadlo dělat nepřístojnosti.

Naposledy jsem si otřel tvář kapesníkem a konečně jsem promluvil.

„Ctihodnosti,“ začal jsem. „Velice se omlouvám za svého klienta...“

„Teď ne, pane Hallere. Posadte se a vy učiňte totéž, paní Medinová. Všichni se uklidněte a sedněte si.“

Uposlechl jsem, přiložil si složený kapesník na ústa a sledoval, jak se soudce obrací na židli k boxu porotců. Ze všeho nejdřív oznámil Claire Weltonové, že může odejít. Svědkyně nejspíše vstala a zamířila k brance za stoly obžaloby a obhajoby. Vypadala otřesenější než kdokoli jiný v soudní síni. Bezpochyby pro to měla dobrý důvod. Nejspíš jí došlo, že se Watts mohl stejně dobře vrhnout i na ni. A že kdyby byl dost rychlý, nikdo by mu ve fyzickém kontaktu nestačil zabránit.

Posadila se do první řady galerie, která byla vyhrazená pro svědky a personál, a soudce se obrátil na porotce.

„Dámy a pánové, je mi líto, že jste museli přihlížet této scéně. Soudní síň není za žádných okolností místem určeným k násilí. Je to místo, kde civilizovaná společnost zaujímá rozhodný postoj proti násilí přítomnému v našich ulicích. Opravdu mě bolí, když se zde stane něco takového.“

Ozvalo se kovové cvaknutí, dveře zadržovací cely se otevřely a dva členové justiční stráže se vrátili do soudní síně. Přemýšlel jsem, jak drsnou nakládačku Wattsovi dali, když ho v cele zajišťovali.

Soudce se odmlčel a znovu upřel pozornost k porotcům.

„Rozhodnutí pana Wattse napadnout vlastního advokáta bohužel ovlivnilo průběh procesu takovým způsobem, že v něm nelze pokračovat. Domnívám se...“

„Ctihodnosti?“ skočila mu Medinová do řeči. „Stát by se chtěl k této věci vyjádřit.“

Státní zástupkyně přesně věděla, kam soudce míří, a potřebovala zasáhnout.

„Teď ne, paní Medinová, a nepřerušujte soud.“

Medinová se však nedala odbýt.

„Ctihodnosti, mohly by obě strany přistoupit k soudnímu stolci?“

Soudce se zatvářil otráveně, ale vyhověl jí. Dal jsem jí přednost a společně jsme přistoupili k soudci. Ten zapnul větráček audiorušičky, aby porotci neslyšeli, co si šuškáme. Než Medinová řekla, co má na srdci, zeptal se mě soudce ještě jednou, jestli si nepřeji lékařské ošetření.

„Jsem úplně v pořádku, pane soudce, ale děkuji vám za nabídku. Vážnější újmu utrpěla jen moje košile.“

Soudce přikývl a otočil se k Medinové.

„Vím, co chcete namítnout, paní Medinová, ale nemůžu v té věci nic dělat. Po tom, co porotci právě zhlédli, budou předpoklati. Takže nemám na vybranou.“

„Ctihodnosti, tento případ se týká obžalovaného s velmi násilnými sklony, který se dopustil velmi násilných činů. Porota to ví. Tím, co viděla, nebude nepatřičně ovlivněná. Má právo seznámit se s chováním obžalovaného a sama si na něj udělat názor. A protože se obžalovaný dobrovolně dopustil násilného činu, nebudou případné předsudky vůči němu ani nepatřičné, ani nefér.“

„Pokud bych k tomu mohl něco říct, Ctihodnosti, tak si dovoluji nesouhlasit s...“

„A kromě toho,“ skočila mi Medinová do řeči, „mám obavy, že obžalovaný se soudem manipuluje. Velice dobře věděl, že si tímto způsobem může zajistit nový proces. A...“

„Hej, tak moment,“ zaprotestoval jsem. „Námítka obžaloby je plná nepodložených nářeků a...“

„Paní Medinová, tato námítka se zamítá,“ prohlásil soudce, a přerušil tak diskusi. „I kdyby předsudky nebyly nepatřičné ani nefér, pan Watts právě svého obhájce v podstatě propustil. Nemohu po panu Hallerovi žádat, aby za těchto okolností pokračoval, a nechce se mi vpouštět pana Wattse zpět do soudní síně. Posad'te se. Oba.“

„Pane soudce, chci nechat uvést námitku obžaloby do záznamu.“

„Bude v něm uvedena. A teď odstupte.“

Vrátili jsme se ke svým stolům, soudce vypnul rušičku a oslovil porotu.

„Dámy a pánové, jak jsem už řekl, událost, které jste právě byli svědky, navodila situaci, kdy je váš názor na obžalovaného nutně touto událostí ovlivněný. Domnívám se, že by pro vás bylo příliš obtížné odpoutat se při svých úvahách o vině či nevině obžalovaného od toho, co jste právě viděli. Proto musím nyní prohlásit proces za zmatečný, poděkovat vám jménem tohoto soudu i lidu státu Kalifornie a propustit vás. Strážce Carlyle vás doprovodí do společné místnosti porotců, kde si můžete vzít své věci a odebrat se domů.“

Porotci jako by si nebyli jistí, co dělat nebo jestli už opravdu všechno skončilo. Nakonec se jeden statečný muž v boxu vztyčil a ostatní ho záhy následovali. Jeden po druhém pak vyšli hlavním vchodem ze sálu.

Podíval jsem se na Kristinu Medinovou. Seděla se sklopenou bradou u stolu obžaloby a tvářila se zdeptaně. Soudce stroze odročil soud a odešel. Poskládal jsem svůj zničený kapesník a odložil ho stranou.

2

Na proces jsem si vyhradil celý den. A když ho teď soudce ukončil, nemusel jsem se s nikým dalším scházet, nikoho přesvědčovat, nikam se dostavit. Vyšel jsem ze soudní budovy a zamířil z Temple Street na První ulici. Na rohu stál odpadkový koš. Vytáhl jsem kapesník, přiložil si ho na rty a vyplivl do něj všechno svinstvo z úst. Pak jsem kapesník zahodil.

Na První ulici jsem odbočil doprava a spatřil na chodníku zaparkované Lincolny Town Car. Bylo jich celkem šest a stály v řadě za sebou jako pohřební průvod. Jejich řidiči postávali v hloučku na chodníku, klábosili a čekali. Říká se, že napodobování je nejpřírodnější formou lichotky, ale od premiéry toho filmu se vynořila celá armáda advokátů v lincolnech, kteří běžně okupovali obrubníky před soudními budovami v Los Angeles. Byl jsem na to pyšný, a zároveň mě to štvalo. Bezpočtukrát jsem se doslechl o jiných advokátech, kteří nestydatě tvrdili, že film je natočený podle nich. A k dovršení všeho jsem za poslední měsíc nejmíň třikrát nasedl do cizího lincolnu.

Tentokrát ovšem k žádnému omylu nedošlo. Když jsem scházel z kopce k cestě, vytáhl jsem telefon a zavolal svému řidiči Earlu Briggsovi. Viděl jsem ho v dálce před sebou. Earl mi to okamžitě zvedl, já mu řekl, ať otevře kufr, a zavěsil jsem.

Viděl jsem, jak se kufr třetího lincolnu v řadě zvedl, a neomylně jsem k němu zamířil. Odložil jsem kuffík a svlékl si sako, kravatu i košili. Pod košilí jsem měl ještě tričko, takže jsem žádnou dopravu nezastavil. Z hromádky náhradních košil, které vozím v kufru, jsem vybral bledě modrou a začal si ji oblékat. Earl se oddělil od hloučku ostatních klábosících řidičů a zamířil ke mně. Šoféra mi s přestávkami

dělal už téměř deset let. Kdykoliv se dostal do potíží, přišel za mnou a pak si odpracovával mou odměnu šoférováním. Tentokrát mi však nedělal řidiče kvůli vlastnímu průšvihy. Zastupoval jsem jeho matku v boji s bankou, která jí nechala propadnout hypotéku, a vyjednal jsem pro ni řešení, díky němuž neskončila jako bezdomovkyně. Od Earla jsem si za to vysloužil šest měsíců šoférování.

Earl nyní přistoupil k mé zničené košili, zvedl ji z nárazníku a prohlédl si ji.

„Copak, někdo na vás vylil celou dávku havajského punče?“

„Tak nějak. Nasedej a jedem.“

„Myslel jsem, že budete celý den u soudu.“

„Taky jsem si to myslel. Ale věci se mění.“

„Takže kam to bude?“

„Nejdřív se zastavíme ve Philippe's.“

„Jasně.“

Earl nasedl dopředu a já dozadu. Po krátké zastávce v prodejně sendvičů na Alameda Street jsem nechal Earla otočit auto na západ. Další zastávkou bylo místo s názvem Menorah Manor, nacházející se ve čtvrti Fairfax, kousek od parku La Brea. Řekl jsem Earlovi, že se tu zdržím asi hodinu, vzal jsem si kufřík a vystoupil jsem. Čistou košili jsem si zastrčil do kalhot, ale s připínací kravatou jsem se neobtěžoval. Věděl jsem, že ji nebudu potřebovat.

Menorah Manor byl čtyřpodlažní domov seniorů stojící na Willoughby Avenue nedaleko od Fairfax Avenue. Podepsal jsem se na vrátnici a vyjel na třetí podlaží, kde jsem oznámil sestře za recepčním pultem, že mám právní konzultaci se svým klientem Davidem Siegelem a nechci být v jeho pokoji rušen. Recepční byla příjemná žena, která už byla na mé četné návštěvy zvyklá. Jen pokývala hlavou a já zamířil chodbou k pokoji 334.

Vstoupil jsem, pověsil jsem zvenčí na kliku cedulku NE-RUŠIT a zavřel za sebou dveře. David Siegel, zvaný „Legal“, ležel v posteli a upíral pohled na televizor s vypnutým zvukem, který byl přimontovaný vysoko na protější zdi. Tenké bílé ruce měl položené na přikrývce. Z trubičky, která mu vháněla do nosu kyslík, se ozývalo tlumené syčení. Když mě spatřil, usmál se.